

DEPT. LEGAL
INDOCHINE
N° 25913

LÊ - MINH
CÁI SẮC BIÊN HÌNH

Tranh của Nguyễn-văn-Khanh

*16° Indoch. Piec
685*

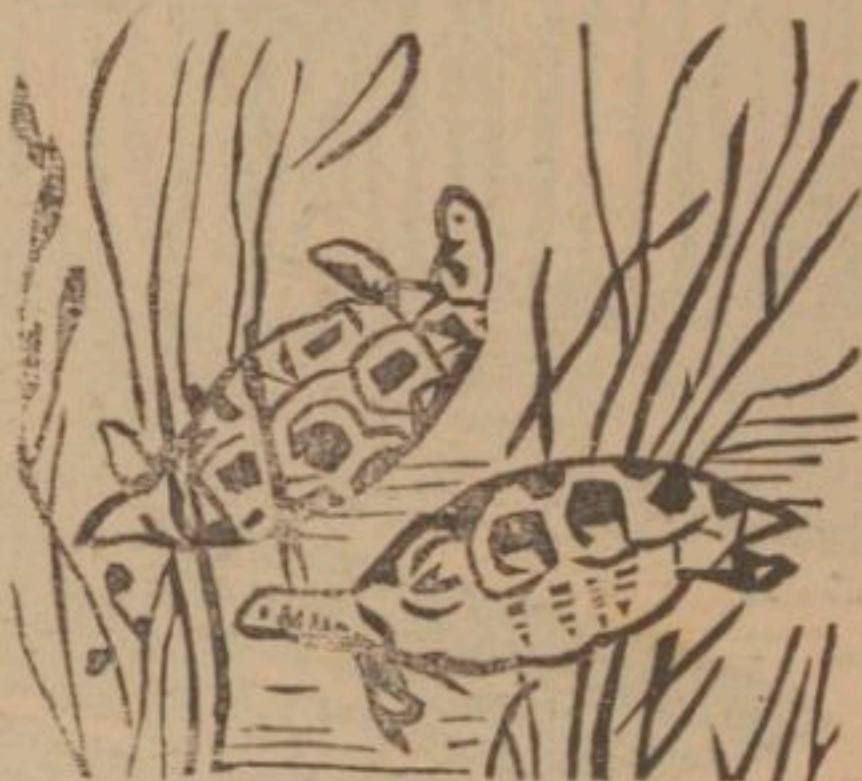
SÁCH HOA-XUAN
THANG-TIEN PHAT HANH

5 XU

SỐ 14

GIẢI TRÍ

VẬT LẠ THẾ GIỚI : RÙA SÔNG NIL

Đây là một giống rùa ở sông Nil xứ Ai-Cập (Egypte). Nó khác những rùa thường là mai không vồng lên nhiều, không có vẩy dẫn mà chỉ là da dầy lên thôi. Đầu dài, không thụt vào mai được. Chân có màng để bơi.

Giống rùa này bơi nhanh và trong khi bơi phải lộn thành những vòng, khi bụng, khi lưng quay lên mặt nước. Ngày xưa, khi sông Nil còn nhiều cá xấu giống rùa này đã giúp thổ dân giết đỡ đi bằng cách ăn thịt những con mới nở. Giống rùa này các nhà thông thái gọi là Tryonix égyptien.

CÁI SẮC BIẾN HÌNH

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

N° 25313

I Vì đâu người ta biết luận-lý có ích lợi vô cùng

Lần thứ nhất tôi nhận thấy sự thay đổi trong tâm tính của Tuấn. Trái hẳn với mọi ngày, dù ở những nơi phong cảnh lộng lẫy, hoang vu hay hùng vĩ, hễ đặt mình lên xe ô tô là anh đã dặn hơi cho động cơ nổ ầm ầm rồi phóng xe chạy thẳng một mạch — thường, khi tới 80 cây số một giờ — trên những con đường thẳng rộng thênh thang hay chật hẹp ngoắt ngoéo; lần này Tuấn cho xe chạy rất từ từ.

Có đẹp để gì cho cam, con đường từ Haiphong đến Hải Dương, chúng tôi đi qua đêm hôm ấy. Dưới ánh đèn pha phong cảnh lặng yên và buồn tẻ của cánh đồng quê hiện lên lơ mờ. Bên tay trái chúng tôi, những nắm sứ của cột giây thép sáng lên, lù lù dẫn đến rồi lại vụt tắt về phía sau. Nóng ruột quá tôi ngáp dài luôn mấy bận vừa toan dục thì anh Tuấn đã cất tiếng, như đoán được ý nghĩ của tôi :

— Anh này rõ lạ : khi người ta cho xe chạy nhanh thì gào thét lên bắt kim chậm lại ; lúc người ta đi thông thả thì lại thúc dục cho mở máy gấp lên.

Tức bực, tôi vội trả lời :

— Anh gàn thì có : ở những quãng đường nguy hiểm thì cứ phóng nhanh, còn ở đường phẳng thì...

— Đi chậm như rùa chứ gì ? Có lẽ đấy. Nhưng lúc này tôi muốn trong cảnh yên lặng, cái xe này nhẹ nhàng đi trong đêm đưa tôi đi tới một nơi thanh thoát cho linh hồn. Dầu vậy nhưng tôi cũng trông thấy ý định muốn thúc dục hiện rõ lên trong óc anh. Có phải anh vừa định thích cánh tay vào tôi bảo cho xe chạy nhanh lên chút nữa để tới Hải Dương ngủ sớm ?

— Phái rồi ; cu cậu phỏng đoán khá lắm.

— Phỏng đoán ! Tại sao lại phỏng đoán ? Tôi làm việc gì chỉ có với không thôi, chứ không « phỏng » bao giờ cả. Anh cứ tưởng người ta ai

cũng mập mờ, trông đời qua giấc mộng như anh cả đây.

— Thì anh làm thế nào mà biết rằng tôi sắp dục anh?

— Dễ lắm! Lúc mới lên xe trông giáng điệu tôi đã biết anh mệt mỏi lắm rồi! Thế rồi ở trên đường, tiếng máy đều đều, cánh đồng buồn tẻ, cây cối mập mờ, rồi gió thổi nhẹ nhàng tất cả bao nhiêu thứ góp vào với cái mệt để đè nặng trên mi anh. Vậy mà trái với ý muốn của anh: đi nhanh đến chỗ nghỉ để đánh một giấc ngủ ngon, tôi lại cứ cho xe chạy từ từ. Thoạt đầu anh chỉ nóng nảy chứ không có ý thức dục vì tưởng rồi tôi sẽ mở máy chạy vụt lên. Nhưng, mặc dầu anh ngáp, ngáp mãi — tôi đếm từng cái ngáp của anh — mà vẫn không thấy xe tăng sức nhanh lên một chút nào. Thế rồi anh vừa đỡ mình một cái, toan chút hết cái tức bực ra vì không nhịn được nữa, thì..

— Làm sao?

— ... Thì tôi đã nói ra mất rồi!

Nói đến đây theo đà, Tuấn tuôn ra một hồi giải, như đứa trẻ đọc một bài học đã thuộc lòng:

— Tôi rất lấy làm lạ rằng có những việc rất thông thường, một người « tinh mắt » thoạt nhìn đã rõ được đầu mối mà đối với « người thường » mãi mãi vẫn là những việc lạ lùng.

Những « người thường » tôi nói đây là những người họ không chịu để ý nhìn nhận chung quanh

họ bao giờ. Đối với họ một cái ô tô vừa qua đường cũng như dãy ô tô khác qua trước mặt họ, một người họ vừa gặp cũng chỉ như trăm nghìn người đi trên đường, và một cái lá rơi, một chút tàn thuốc lá, chỉ là những vật thường không đáng để ý. Với một người « tinh mắt » khi một cái xe thoáng qua, màu sắc, dấu hiệu và số xe đã in vào mắt họ, thoáng nhìn một cái họ đã nhận được những người ngồi trong xe đó, cách ăn mặc, nét mặt và giáng điệu từng người. Nhìn những vết chân trên đường, họ phân tách biết được người ấy là đàn ông, đàn bà hay con trẻ, đi vội vàng hay ung dung. Nhờ một vết dấu nhỏ họ có thể đoán được hình giáng của từng người từng vật đã đi trước họ, rồi theo từng dấu vết, họ sẽ lần từng nút chỉ và dần dần cởi cả một cuộn rối bung. Cửa tay áo, nơi đầu gối ở ống quần, những dấu vết ở tay, cách đi đứng, bằng ấy thứ đủ để ta đoán nghề nghiệp của từng người. Một cái nháy mắt, một nụ cười, một cái nhích tay ; đủ khiến cho người biết nhận xét trông rõ được ý định của người ngồi trước mặt.

Tuấn cứ nói mãi, và tôi chắc rằng sẽ phải nghe mãi những lời lẽ của anh giảng bằng một giọng hùng hồn, nếu ánh đèn ở Hải dương không bật sáng trưng ở trước mặt. Qua cầu sắt, mãi tránh mấy cái xe nối đuôi nhau phóng liên liên, Tuấn yên lặng vào tỉnh đô trước nhà người bạn.

Khi mọi người đã yên nghỉ rồi tôi cứ phân vân mãi về lời nói của Tuấn. Nếu mọi sự xét đoán đều chỉ

Bỗng có tiếng người chạy ở đằng sau (tr. 6)

đề dàng như lời anh nói thì cứ làm sao tôi, cũng như phần đông, không chịu tìm tòi, trông nhìn và luận-lý

Mãi đến chiều hôm sau cái phân vân ấy mới hết lần quần trong trí tôi. Đây là nhờ một việc xảy ra, một thí-dụ thiết thực, Tuấn đã cho tôi hiểu rõ « luận lý » là gì, hơn những lời giảng của anh.

II. Cái xe đạp mất tích

Một sự bất ngờ xảy tới, khiến giữa lúc cần dùng, xe của Tuấn lại bị hỏng máy phải bỏ nằm ở Hải-Dương.

Lúc ấy quá năm giờ chiều chúng tôi đương đi bộ trên đường Ninh-Giang.

Bỗng nhiên có tiếng người chạy ở đằng sau. Tôi vừa toan quay đầu lại thì tiếng động to dần, rồi thấy tiếng người thở hồn hển chạy lại.

Vừa đuổi kịp chúng tôi, người ấy, một cậu học trò nhà quê đã lớn tuổi, tay cầm mấy cuốn vở, nét mặt ngờ ngác, vừa vội hỏi chúng tôi vừa thở :

— Thưa hai ông,... hai ngài,... có thấy một người nào bằng con phóng xe đạp qua đây ?

Tôi chưa kịp trả lời Tuấn đã ung dung lên tiếng :

— Có ! Vừa đi được năm phút nhưng em không ngại, ta chắc chắn em có thể đuổi kịp nó...

Nghe Tuấn nói thẳng bẻ sung sướng toan cất bước chạy lên nhưng ngừng lại chăm chú nghe

Tuấn nói tiếp theo, một giọng chắc chắn :

—... Chẳng mười bảy tuổi cao lớn, mặc cái áo the cũ, khiêng chân phải đi cái xe pignon mất cái bàn đạp bên phải ; bánh trước lắp lốp michelin đã cũ, lốp đằng sau còn mới nguyên, hiệu Dunlop. Cái xe ấy bị bẹp bánh sau và bị long mất cái tay cầm bên phải ; cái yên xe cũng long cả ốc nữa.

Tôi mỉm cười, ý điệu cợt những lời đoán quá bạo của Tuấn, cho rằng anh nói thế chỉ để lừa dối đứa trẻ thực thà.

Căn cứ nào đâu, anh ta dám chắc chắn nói như vậy ?

Trái lại với ý nghĩ của tôi, đứa trẻ đi bên Tuấn mắt sáng lên vì kinh ngạc. Nó vui sướng quá chỗ mắt nhìn Tuấn, gật lấy gật để :

— Vâng ! vâng, chính phải, chính thẳng Chí lác bạn con rồi. Nó hỏi mượn mãi xe con nhưng con không cho vì nhà có việc bạn. Con không ngờ trống tan học vừa mới đánh nó đã chạy vội ra phóng xe của con đi mất.

— Em không ngại, cứ dẫn lên thề nào cũng kịp hẳn, vì chỉ cách độ 3 phút, nó lại phải xuống bơm xe rồi.

Đứa trẻ cảm ơn rồi chạy vụt lên.

Tôi vội vàng hỏi Tuấn.

Anh rõ chỉ hay lòe trẻ con ! Sao mà khéo dựng đứng câu chuyện lên như thế được ?

— Ở kia cái anh chàng ! Anh tưởng tôi bịa đấy phải không ? Sự thật dành dành ra đấy mà không biết à !

— Từ này vượt qua chúng ta ba bốn cái xe đạp anh biết ai là người ăn cắp ?

— Không phải bốn, anh nhận nhầm chỉ có ba cái thôi. Hai cái trước không phải của ăn cắp, vì hai người đi ung dung gần nhau, thỉnh thoảng vẫn nói chuyện với nhau và cũng người lớn tuổi cả. Duy có cái thứ ba, người trên xe là một anh học trò ra công phóng dữ lắm.

Thoạt thấy thằng bé cắp sách chạy hốt hải trong lúc hơn năm giờ này tôi biết ngay nó vừa mới ở trường học gần đây ra. Theo lời nó tên đi xe vừa trạc tuổi nó nên tôi nhờ sức nhận xét nhanh trông quen nên đã trông thấy rõ ràng.

— Nhưng dù có quen chẳng nữa, sao anh lại biết cả xe ấy là xe pignon đem hồng, bẹp bánh sau, mất bàn đạp bên phải, lắp hai thứ lốp mới cũ hai hiệu khác nhau, lại mất cả cái tay cầm bên phải nữa.

— Dễ thường anh tưởng khó khăn lắm mới nhận được hết những thứ ấy.

Anh hãy theo tôi nhìn xuống đường này : thực rõ ràng như ta mở trang sách ra đọc.

Tôi nhận được cái xe ấy là xe Pignon là nhờ ở sự vô ý của người đi xe : hắn đã vì vội vàng sơ ý mà bị đĩa xe cắn rách tuột ống quần bên phải

lên tận đầu gối. Việc nữa chứng thực như thế là thằng bé đuổi theo vừa rồi còn giữ ở ống quần bên phải của nó cái cặp sắt lỏng lách.

Còn hình giăng cái xe, lại càng dễ nữa. Hai cái bánh cũ mới và ở hai hiệu khác nhau đã in vết rõ rệt trên đường. Vết bánh sau cứ được một quãng lại tòe ra chụm lên vết bánh trước bảo ta rằng bánh ấy bị thùng châm kim đã xuống hết hơi. Ấy là may, nếu thùng bánh trước tắt thẳng ăn cắp cứ dễ vậy đập liều dù có hỏng cũng không

hai gì đến | hấn : nhưng lại thủng bánh sau, nếu không bơm tắt hấn không tài nào đạp dẫn lên được. Vì vậy hấn mới phải gác xe lên gờ đê bên đường bơm lại. Vì vội vàng, hấn dựa mạnh quá, nên tay lái, bàn đạp và cả cái đệm xe đều in vết vào chỗ đất sét ở đê. Nhờ đấy tôi nhận thấy xe ấy mất tay cầm và bàn đạp bên phải, vết sắt tròn in rõ ràng ở những nơi ấy. Cả cái đệm rách cũng lòi cả định ốc ra và in vào đấy như thế !

Còn khiêng chân và cao cũng nhờ ở những dấu vết ở chân hấn để lại khi hấn xuống xe và đi mấy bước tìm chỗ chắc chắn để dựa.

Tôi yên lặng nghe những lời giảng của Tuấn, không ngờ rằng sự tập luyện thường ngày đã khiến cho anh nhận xét được nhanh chóng và đúng được như thế.

III. Sự kinh ngạc thứ nhất hay là cái sắc biến hình

Tôi đang yên lặng đi, óc theo đuổi ý nghĩ thì Tuấn chợt gọi :

— Đi nhanh lên, ta can đảm đánh nhau ở trước mặt kia kia.

Vội nhìn lên trước mặt : cách xa chúng tôi trên năm trăm thước, hai đứa trẻ đương dấm đá nhau túi bụi, một cái xe đạp vút cạnh đường.

Tôi nhận ra thẳng áo trắng vừa hỏi chúng tôi lúc nãy, và một thẳng áo đen lớn hơn nó.

Bỗng dừng tôi vội vàng bảo Tuấn :

— Chạy lên thôi chúng nó giết nhau kia!

Nhưng muộn quá rồi. Tên áo trắng vừa tránh quả dăm mạnh thẳng áo đen xong liền thò tay vào túi, rút con dao dip, mở lưỡi dăm liền thẳng áo đen.

Có lẽ lưỡi dao trúng mạnh lắm nên tên này ngã vật ngay xuống đất. Thẳng giết người có lẽ vì hoảng sợ vội hét lên ôm tay chạy thẳng.

Tuấn vội bảo tôi :

— Anh ở lại cứu người bị thương đi, tôi bắt tên sát nhân cho.

Nói rồi chạy vụt lên. Tôi vội đến chỗ người bị nạn.

Hắn nằm úp mặt xuống đất, hai cánh tay dơ lên quá đầu, chân phải hơi co lên, ống quần rách để lộ một cái chân đen đũi.

Tôi vội lật hắn giậy, thấy mắt mở lơ lơ trắng dã, hai bên miệng sùi một ít bọt mép.

Có lẽ lưỡi dao cắm sâu lắm và trúng chỗ hiểm nên hắn mới chết ngay như thế này?

Quái lạ dờ khắp người hắn tôi không thấy vết thương nào ; cả lưỡi dao hung thủ rút sáng nhoáng chúng tôi vừa trông thấy cũng mất. Tôi

không khỏi kinh ngạc khi nhận thấy rằng ở dưới đất có mấy vết máu nhỏ lẫn trong cát.

Hay vì lưỡi dao nhọn quá, nhỏ, lại đâm vào chỗ hiểm nên tôi không trông thấy?

Nghĩ vậy tôi đương phân vân thì chợt nghĩ ra rằng có lẽ hẳn chỉ sợ quá mà ngất đi. Vui mừng tôi vội tìm cách gọi tỉnh hẳn. Nhìn quanh đây không thấy đâu có nước tôi vội đem khăn mặt chạy một quãng xa tìm nước mát.

Chạy tắt xuống ruộng, tôi chợt nhìn thấy đằng xa một lạch nước trong, vội vàng lẫn tới, cúi xuống dập ướt cái khăn mặt định đem về đắp vào trán cho người bị nạn.

Khi lêa đến trên đường, một sự kinh ngạc làm cho tôi sững sốt đứng dừng hẳn lại. Người chết biến mất.

Tôi ngờ ngạc tìm kiếm, cố nhận đích chỗ hẳn nằm, nhưng không thấy dấu vết gì khả nghi cả.

Nhìn quanh, trên con đường vắng, ở các ngã về các làng đều không thấy bóng người.

Người nằm đây tôi vừa bỏ đi có một lúc đã đi đâu, biến lúc nào, hay ai đã đem hẳn đi?

Đương phân vân thì ở dưới đồng Tuấn dật tên ảo trắng lên.

Thấy tôi ngần ngại tìm quanh quần một mình. Tuấn vội hỏi :

Cái xuống dấp ướt cái khăn mặt... (tr. 12)

— Người bệnh của anh đâu rồi?

Tôi nói hết cho anh nghe những điều nhận xét được và tất cả sự ngạc nhiên của tôi.

Tuấn sẽ cau mày nghĩ ngợi, chăm chú nhìn xuống đất. Trong lúc ấy tên áo trắng đứng thờ người ra nhìn, hai bàn tay ôm lấy nhau. Xem xét một lúc lâu, Tuấn quay lại hỏi người học trò :

— Thế lúc anh rút dao đâm bạn thì giáng điệu hẳn thế nào?

— Lúc ấy con bị hấn đánh rữ rội quá nên nổi nóng rút dao ra đâm liều. Nhưng vừa lúc đưa tay thì thấy hấn nắm một cái mạnh lắm. Con vội tránh và đưa thẳng lưỡi dao ra. Không biết lưỡi dao chạm vật gì dẫn ở người hấn mà gập hấn lại làm đứt tay con : nhưng không hiểu vì đâu, có lẽ vì nắm hụt cũng nên, cả người nó xô mạnh vào con rồi nằm vật xuống đất. Con vội tránh và hoảng hốt cầm đầu chạy thẳng thì bị ông đuổi.

--- Thế anh bạn với nó đã lâu chưa?

--- Thưa ông nhà con mới dọn đến đây gần một tháng, con cũng mới vào trường nên không được rõ hẳn thế nào?

— Có phải mặt nó đỏ, giáng điệu lẫn thần, hay cáu kỉnh.

— Thưa vâng, nhiều lúc ở trong lớp mắt nó

lờ đờ, mặt nó dần dần đỏ lên, con sợ quá.

— Thế anh ngồi cạnh nó ?

— Vâng, vì thế nên nó hay mượn xe đạp của con. Mọi lần con vẫn cho mượn nhưng hôm nay cả nhà con đi vắng, con phải đi nhanh về trông nhà nên khi nó hỏi mượn đã chối từ. Dầu nó biết vậy nhưng vẫn năn nèo, lại dọa nạt con nữa. Rồi tự dưng lúc trống ra con thấy mất xe ; chắc chỉ có nó lấy nên con vội đuổi thì may gặp hai ông.

— Thôi được ; anh vừa nói cả nhà anh đi vắng ?

— Vâng, tất cả nhà đều ra ô tô về quê từ hồi bốn giờ.

— Vậy anh có thể cho chúng tôi đến ở nhờ một tối vì tôi có việc cần ở đây mà vì lời thôi mãi thế này đã mất cả thì giờ.

— Thưa ông vâng, nhà con rộng lắm xin mời hai ông về.

— Như thế được rồi. Nhẽ ra anh bị tù về tội dám cầm dao đâm người nhưng vì trong lúc nóng nảy và phải trống đờ nên tôi tạm không đưa anh đến chỗ pháp-luật và có cách tìm được cái xe cho anh ; nhưng tôi chắc thế nào anh cũng phải chịu một thứ hình phạt gì cho đáng tội.

Giờ anh đưa chúng tôi về nhà đã.

IV Sự kinh ngại thứ hai : Thấy ma gõ cửa

Sau khi ăn cơm hàng xong Tuấn bảo tôi về nhà Thi – tên người học trò mặc áo trắng – ở phố Ninh-Tĩnh, còn anh bạn có một chút việc riêng ở phố gần đây.

Tôi về nhà nói chuyện với Thi. Xem chừng thằng bé băn khoăn lắm.

Nó hỏi tôi :

— Thưa ông ở đây con thấy nói nhiều chuyện ma quỷ lắm. Dễ thường thằng Quyết bạn con đang đánh nhau bị ma làm mà ngã lăn xuống chứ con chắc nó không chết vì lưỡi dao díp con vừa cùn vừa lỏng lẻo.

Nhưng làm sao nó lại biến mất ông nhỉ, lại biến cả cái xe của con nữa.

Tôi yên ủi thằng bé, bảo nó cứ tin ở lời nói của Tuấn. Dầu vậy trong lòng cũng phân vân lắm không biết Tuấn làm thế nào mà tìm được cái xe cho thằng bé. Còn cái sắc mắt tích kia cũng không thấy anh đã động gì đến.

Chừng tám giờ rưỡi Tuấn trở về yên lặng lên giường nằm, thản nhiên như ở nhà riêng.

Trông nét mặt nghiêm nghị của anh, Thi mấy lần mấp máy môi muốn hỏi nhưng lại thôi.

Chín giờ vừa đánh, bỗng có tiếng gõ cửa rất mạnh. Tôi buông sách lắng tai, Tuấn đang nằm

Ngẩn ngơ tìm quanh quần (tr. 13)

trên giường ngồi phất giậy. Thi chỗ mắt trông chúng tôi, không biết làm thế nào.

Nhìn giáng điệu hoảng hốt của nó Tuấn bật cười nói to :

— Kia Thi không ra mở cửa còn đợi gì nữa.

Thi như người tỉnh giấc mơ, dón dén ra nhòm khe cửa.

Tuấn dục :

— Thi cứ mở ra xem nào ! Nhà đông người thế này mà sợ à ?

Thi loay hoay mãi mới dứt hai cái then. Khi cái chốt cuối cùng vừa kéo hết thì không biết bị một sức nặng gì ở ngoài xô vào, hai cánh cửa bật tung ra.

Một sắc thịt cứng dờ nặng nề đổ sập vào người thẳng bé mở cổng.

Chỉ kịp thét lên một tiếng, Thi ngất đi ngã ngửa người ra, cái sắc úp sập lên trên.

Kinh hoàng tôi vội vàng vùng chạy lại. Tuấn cũng lộ vẻ ngạc nhiên chạy đến sau tôi.

Ra tới nơi, bất dác tim tôi muốn ngừng đập Rõ ràng nằm sập trên người Thi, cái sắc chết dương ghi chặt lấy nó là cái sắc tôi vừa gặp ban chiều.

Thấy tôi ngần ngại Tuấn chạy lên trước nhắc cái sắc ấy lên, một tờ giấy con ở mấy ngón tay dại của hắn rời ra.

Tôi vội vàng nhặt lấy rồi nhắc thẳng Thi giậy : mặt nó tái mét dễ cắt không được giọt máu.

Tuấn bảo tôi :

— Anh tìm cách cứu tỉnh nó đi. Còn để mặc tôi với cái sắc chết này.

Tôi bôi dầu soa nóng cho Thi, và lay gọi cùng lúc Tuấn đưa cái sắc vào nhà trong.

Trong lúc làm việc, tôi vội giở màu giấy ra liếc mắt đọc mấy hàng chữ :

« Thằng Thi kia mày dám chết tao. Tao đến giả cái xe cho nhà mày nhưng bắt hồn mày đi một thể ».

Mấy giòng không tên ký, chữ viết nguệch ngoạc : những hàng chữ vạch bởi tay ma !

Tôi rật mình nghĩ tới ý ấy, quên cả lay gọi Thi. Lòng tôi thấy rờn rợn, hết đưa mắt nhìn ra ngoài đường rồi lại nhìn vào trong nhà, hai lối ấy, lối nào con ma cũng có thể trở lại được.

Sau cùng ra cửa, thấy cái xe đạp ở đấy tôi vội vàng đem giắt nhanh vào rồi đóng sập cửa lại.

Tôi đưa mắt nhìn Thi. Thằng bé lúc ấy vừa mới tỉnh dương ngơ ngác trông tôi. Dựng cái xe xong tôi liền lại gần nói mấy câu cho nó tỉnh hẳn rồi nâng giậy cho nó uống nước.

Nó lăm lét nhìn quanh rồi hỏi nhỏ tôi :

— Đâu rồi ?

— Cái gì ?

— Cái sắc lúc nãy.

— À anh Tuấn anh ấy cất đi rồi, em cứ yên lòng không sợ gì cả.

Tôi vừa nói đến đấy thì Thi hét lên gạt tay tôi chạy thẳng vào góc nhà hai tay ôm lấy mặt.

Ở cửa sau, cái sắc chết mặc áo the đen lại lù lù đến nhưng lần này có Tuấn đi sau.

Cái sắc, lần này thì cử động rõ ràng, mắt gườm gườm nhìn Thi, miệng cười tủm tỉm. Tuấn đi sau, hai tay giữ vào vai người ấy, đưa ra cửa dứt then, dẫn đến đường rồi bảo :

— Thôi đi về mà nghỉ. Liệu giữ gìn cẩn thận. nếu đi đâu xa thì đừng nên đi một mình.

V. Sự thật rõ rệt

Đề cho Tuấn đóng cửa xong quay vào tôi mới hỏi :

— Thế là nghĩa lý gì hở anh ?

Không trả lời tôi Tuấn đi lại sờ tường giắt Thi lại an ủi :

— Thôi hết rồi không có gì đáng sợ nữa. Ai bảo ! Từ giờ thật chưa táo bạo lắm người chưa !

Thế rồi trong đêm hôm ấy, còn ở nhà thẳng bé, anh không dả động gì đến chuyện ấy cả, mãi đến hôm sau trên đường từ Ninh-Giang về Hải dương anh mới kể cho tôi nghe :

— Lúc anh nói cái sắc biến đi mất tôi để ý xem xét, chỗ đất quanh đấy thì thấy không có vết gì tỏ rằng có người đến khiêng cái sắc ấy đi cả. Và lại chính tên kia cũng không chết vì mũi dao của thẳng Thi. Vì mũi dao díp lỏng lẻo quá nên Thi vừa đâm thì vướng cái vi trong túi tên bạn nên gập trở lại làm cho hấn đứt tay, trong lúc chạy hấn đã vẩy mấy giọt máu mà anh trông thấy.

Vậy cứ làm sao tên kia không bị đâm mà ngã vạt xuống đấy. Hấn đâm hụt mà ngã chẳng ? Không có lẽ, vì anh không thấy dấu vết thương tích nào kia mà.

Vì đâu hấn chết, hay ngất đi thì đúng hơn. Giấu vết anh đã kể : bọt sùi ra ở mép, mặt ửng đỏ và những điều nhận thấy của Thi : người hay ngó ngán

Cái sắc úp sấp lên trên... (tr. 18)

mặt có lúc đỏ bừng, ngờ ngác nhìn như ngây dại.

Những triệu trứng ấy bảo cho ta biết rằng tên ấy bị chứng động kinh, một chứng động kinh rất nặng nữa vì thường sảy ra luôn, rồi anh sẽ rõ. Khi Thi rút dao đâm thì vừa lúc tên kia nổi chứng động-kinh, ngã vật xuống nên ai trông thấy cũng tưởng bị giết chết. Thi thấy vậy cũng hoảng sợ cầm đầu chạy. Lúc ấy anh vừa tới và tìm cách gọi cho hắn tỉnh lại. Thế rồi vì vui chân mãi đi tìm nước, anh không ngờ trong khi ấy hắn tỉnh lại vớ xe đạp chạy liền. Cái sắc mặt tích vì lẽ ấy. Trước kia nghe những điều nhận xét của anh tôi hải còn phân vân, sau khi thấy Thi nói rõ thói quen của hắn tôi chắc cả mười phần là tên ấy có máu động-kinh.

Ăn cơm xong, để anh ở nhà Thi tôi liền ra phổ hỏi nhà ông giáo dạy lớp hai đứa học : một việc rất dễ dàng. Khi đó hỏi ông giáo biết tên và chỗ ở đứa học trò như thế rồi tôi liền lại nhà hắn bảo giả cái xe cho Thi ; nhưng lại muốn trừng phạt Thi cho chừa cái tính liều lĩnh rút dao đâm người nên tôi bày một kế nhỏ là bảo tên này viết sẵn mảnh giấy anh nhật được tối qua ở tay hắn rồi đến nhà Thi, đợi khi chuông đồng hồ điểm chín giờ liền gõ cửa mạnh rồi gài lá thư vào cửa, nấp vào một nơi để cho Thi sợ.

Tên ấy đã thi hành đúng lời tôi dặn như anh đã biết. Nhưng chẳng may vừa gõ cửa, toan gài lá giấy vào cánh cửa rồi về thì hắn bị chứng động kinh nổi lên, mê man ngã vật vào cánh cửa.

Vô tình Thi rút then. Cái sắc vì thế sỏ vào úp sấp lên người Thi ngã ngất đi vì sợ.

Trong khi anh cứu chữa cho Thi thì tôi đem vào trong nhà cứu chữa cho hấn. Khi hấn tỉnh, tôi vội cho về, không ngờ lại một lần nữa làm cho Thi hoảng sợ.

Mắt gườm gườm nhìn Thi (tr. 20)

CẢI CHÍNH

Hoa-Xuân số 12 « Lam sơn hợp mặt »
thợ sắp chữ có nhầm ít chỗ :

Trang 7 giòng 20 Nguyễn đọc là Nguyễn

8 „ 27 Nhà ở Lê đọc là Nhà Lê ở

9 Vài tên gia nhân đọc là Giải tên gia nhân

» 11 » 9 lập dip đọc là lập đi

17 16 Sóa chũr tôi

• 18 • 5 *không* đọc là *không*

26 Dân-giàn đọc lá dân-giàn

» 20 » 15 binh-nhập đọc là binh pháp

» 22 » 3 việc đọc là việc

15 *nguồn* đọc là *nguyên*

» 23 nội về đọc là nội về

› 24 › 5 nên đọc là *neù*

8 bức nhất đều giúp vị. Vua đọc là
bức nhất giúp vị vua.

GIẢI TRÍ

Ô chữ

Ngang dọc như nhau

X
X X X
X X X X X
X X X
X

1°) Bệnh làm cho không đi
lại được.

2°) Một chức quan Annam.

3°) Tránh khỏi.

4°) Tên tục một ông vua nhà
hậu Lý.

5°) Đồ dùng thợ vẽ.

○

Lịch sử : Tên một quan thái thú Tàu đã
giết chồng bà Trưng Trắc ?

○

Trả lời kỳ trước

— Tinh, Dương, Nghiêm, Ngoạn, Hiến
đồng ý đi cắm ở Rừng Sặt.

— Nguyên, Hoàng cùng đi Chùa Trầm.

— Đăng. Trang lên Ba-Vi.

Vậy bọn anh em Hường-Đạo đi Rừng Sặt

○

CŨNG CÁC BẠN ĐỌC

*Vì thợ nhà in đình công nên Sách Hoa-
Xuân phải chậm lại một kỳ.*

Ra ngày 14 Septembre 1939

Quyển thứ 15 : Ali-Baba

Anh em học sinh ham đọc và biết tronton sách,

Ông bà muốn tìm sách có ích cho các con đọc đều mua

SÁCH HOA XUÂN

Loại sách hồng của tuổi trẻ.

Đã có bán

Quyển thứ 1 — Một đêm trong rừng thẳm

Quyển thứ 2 — Cậu bé làng Ủng

Quyển thứ 3 — Sóng gió

Quyển thứ 4 — Hộp sữa đồ

Quyển thứ 5 — Gàn trắng sĩ

Quyển thứ 6 — Cô bé quay tơ

Quyển thứ 7 — Mồ côi

Quyển thứ 8 — Chuyện con thỏ

Quyển thứ 9 — Mối tử thù

Quyển thứ 10 — Vui chơi ca múa

Quyển thứ 11 — Thầy cai Tò-lăng-dit

Quyển thứ 12 — Lam sơn hợp mặt

Quyển thứ 13 — Ba con chim

Quyển thứ 14 — Cái sắc biến hình

GIÁ MUA SÁCH HOA XUÂN:

Một quyển 0\$05 (ở xa gửi thêm 0\$03 tiền cước)

Mua một lúc 10 quyển chỉ phải giá có 0\$30. Một năm 52 quyển : 2\$50

Ở xa viết thư về :

M. le Directeur du Hưởng đạo Thăng Tiên

14, Rue du Blockhaus Nord — Hanoi